

დანიელის წიგნი — ნომერი ოთხმოცდაათი

ყოველდღიურის მნიშვნელობის გამოკვეთა: დაპირისპირებებისა და წინააღმდეგობების ისტორიული გამოკვლევა

Jeff Pippenger

2024-02-23

თუ წინამდებარე სტატიაში მოყვანილ უკანასკნელ მონაკვეთს ყურადღებით შეხედავდით, დაინახავდით ამ მონაკვეთის თავდაპირველ წყაროს, რომელიც გვხვდება წიგნში Early Writings, რომლის შესახებაც ა. გ. დანიელსი ამტკიცებდა, რომ თან წაიღო 1910 წელს დას უაიტთან გამართულ ინტერვიუზე „მუდმივის“ საკითხთან დაკავშირებით. ისინი, ვინც ცდილობდნენ დაემკვიდრებინათ „სიცრუე“, თითქოს „მუდმივი“ ქრისტეს საწმიდრის მსახურებას აღნიშნავს, საჭიროებდნენ დას უაიტის პირდაპირი და მკაფიო მხარდაჭერის შელახვას იმ სწორი შეხედულების მიმართ, რომელსაც იღებდნენ ისინი, ვინც სამსჯავროს ჟამის შემახილი გამოაცხადეს. „სიცრუე“, რომელიც მათ შეთხზეს, ის იყო, თითქოს ერთადერთი გაფრთხილება, რომლის შესახებაც დას უაიტი კონკრეტულად ლაპარაკობდა, დროის განსაზღვრის წინააღმდეგ გაფრთხილება იყო. სწორედ ამის დამკვიდრებას ცდილობს ართურ უაიტი თავის ბიოგრაფიაში, და სწორედ ამის დამტკიცებას ცდილობდნენ მისი მამა, ელენ უაიტის ძე, და დანიელსი იმ შეთხზული ინტერვიუს მეშვეობით.

როგორც უკვე აღინიშნა, არ არსებობს არავითარი ჩანაწერი იმის შესახებ, რომ დას უაიტსა და დანიელსს შორის „მარადიულის“ საკითხზე რაიმე საუბარი გაიმართა. ეს ვითომდა საუბარი 1931 წელს იქნა შეთხზული. თუ დას უაიტს 1910 წელს გამართულ შეხვედრაზე დანიელსის „მარადიულის“ შესახებ დაცემული შეხედულება მართლაც დაემოწმებინა, რატომ შეინარჩუნებდა იგი დუმილს მისი მოწონების შესახებ ოცდაერთი წლის განმავლობაში — ის, ვისზეც დას უაიტმა აღნიშნა, რომ თავისი შეხედულების გავრცელებაში მოშურნე იყო? ეს საუბარი არ ყოფილა; ეს გამონაგონი იყო.

ინტერვიუს შეთხზვის მიზანი იყო, მისი „მუდმივის“ შესახებ ნათქვამის კონტექსტი ისე წარმოეჩინათ, თითქოს იგი დროის დადგენის წინააღმდეგ მისი გაფრთხილების მიმართ რაიმე შემთხვევითი წარმოადგენდა; ხოლო არტურ უაიტმა ამ სიცრუეზე თავისი კვალი დატოვა იმ სახით, როგორითაც მან 1931 წლის ისტორია წარმოადგინა. როგორც ქრისტიანს, მას უბრალოდ ისტორია უნდა მოეხსენებინა და ისტორიული რევიზიონიზმი ამ საკითხში არ უნდა შეეტანა. ჩვენ წინა სტატიას 1850 წლის იმ ნაწყვეტით დავასრულეთ, საიდანაც ადრეულ ნაწერებში მოცემული მონაკვეთი მომდინარეობს. ეს განცხადება პირველად 1850 წელს Review-ში გამოჩნდა, შემდეგ კი კვლავ წიგნში Experience and Views. მესამედ იგი წიგნში Early Writings გვხვდება, მაგრამ წიგნ Early Writings-ში გადმოსვლის პროცესში გარკვეული ცვლილებები მოხდა. თუმცა, ჩვენ არ ვიტყვით, რომ წინასწარმეტყველების სულის მრავალი ნაწერი შეიცვალა, როგორც ზოგიერთები ამტკიცებენ მისი შრომის დისკრედიტაციის მიზნით.

უფალმა მიჩვენა, რომ 1843 წლის სქემა მისი ხელით იყო წარმართული და რომ მისი არც ერთი ნაწილი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ ციფრები ისეთი იყო, როგორიც მას სურდა. რომ მისი ხელი ეფარა და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ ციფრში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ იქნა მოცილებული.

„შემდეგ დავინახე „ყოველდღიურის“ შესახებ, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ კაცობრივმა სიბრძნემ დაამატა და იგი ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა მისი სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის შეძახილი გააჟღერა. როცა ერთობა არსებობდა, 1844 წლამდე, თითქმის ყველა შეთანხმებული იყო „ყოველდღიურის“ სწორ გაგებაზე; მაგრამ 1844 წლის შემდეგ, არეულობაში, სხვა შეხედულებები იქნა მიღებული, და ამას სიბნელე და აღრუელობა მოჰყვა.“ Review and Herald, November 1, 1850.

ეს ნაწყვეტი თავდაპირველად 1849 წლის გამოცემაში, სახელწოდებით The Present Truth, იყო დაბეჭდილი, თუმცა 1850 წლის ნოემბერში იგი Review and Herald-ში გამოიცა. თავდაპირველ ხელნაწერში და უაიტი პირდაპირ აცხადებს, რომ იგი წერილობით გადმოსცემს რამდენიმე საკითხს, რომლებიც უფალმა ახლახან უჩვენა მას, და როდესაც მთელ სტატიას წაიკითხავთ, დაინახავთ, რომ მასში მრავალი თემაა განხილული. დაახლოებით ოცი სხვადასხვა საკითხია, რომლებიც მას ეჩვენა. არსებითი ის არის, რომ თავდაპირველ სტატიაში „მუდმიურის“ საკითხი და „დროის დანიშვნის“ საკითხი იყო ორი განსხვავებული გამოცხადება იმ საქმეთა შესახებ, რომლებიც მას ეჩვენა.

თავდაპირველ ხელნაწერში ისინი სხვადასხვა აბზაცებში იყვნენ აღნიშნული. როდესაც ეს მონაკვეთი გადაბეჭდილ იქნა Experience and Views-ში, რედაქტორებმა ის აბზაცი, სადაც და უაიტი ამყარებს „ყოველდღიურის“ შესახებ პიონერულ შეხედულებას, გააერთიანეს მომდევნო აბზაცთან, რომელიც დროის დადგენის წინააღმდეგ აფრთხილებს. როდესაც ორიგინალს კითხულობთ, მიაქციეთ ყურადღება, რომ ზოგიერთ თემაზე ხაზგასმა კეთდება დიდი ასოების გამოყენებით. იმ აბზაცში, სადაც იგი ადასტურებს „ყოველდღიურის“ შესახებ პიონერულ შეხედულებას, იგი დიდი ასოთი წერს სიტყვას Daily, ხოლო მომდევნო აბზაცში დიდი ასოთი წერს სიტყვას Time, რითაც მკაფიოდ აღნიშნავს იმ ორი თემის უშუალო განსხვავებას, რომლებიც მას ეჩვენა.

„ძვირფასო ძმანო და დანო,“

„მსურს მოგცეთ მოკლე მონახაზი იმისა, რაც უფალმა ახლახან ხილვაში მიჩვენა. მე მეჩვენა იესოს მშვენიერება და სიყვარული, რომელიც ანგელოზებს ერთმანეთის მიმართ აქვთ. ანგელოზმა თქვა: — ნუთუ ვერ ხედავთ მათ სიყვარულს? — მიჰყევით მას. სწორედ ასევე უნდა უყვარდეთ ღმერთის ხალხს ერთმანეთი. უმჯობესია ბრალი საკუთარ თავზე დაიდო, ვიდრე ძმაზე. მე ვიხილე, რომ სიტყვები: „გაყიდეთ, რაც გააჩნიათ, და გაცემდეთ მოწყალებას“ ზოგიერთთა მიერ მისი ნათელი მნიშვნელობით არ ყოფილა გადმოცემული; რომ ჩვენი მაცხოვრის სიტყვების ჭეშმარიტი მიზანი მკაფიოდ არ ყოფილა წარმოდგენილი. მე ვიხილე, რომ გაყიდვის მიზანი არ იყო მიეცათ მათთვის, ვისაც შეუძლია იშრომოს და

საკუთარი თავი ირჩინოს, არამედ — ჭეშმარიტების გასავრცელებლად. ცოდვას უმოქმედობაში იმათ მხარდაჭერა და ხელშეწყობა, ვისაც შრომა შეუძლია. ზოგნი მოშურნედ ესწრებოდნენ ყველა კრებას; არა ღმერთის განსადიდებლად, არამედ „პურებისა და თევზებისათვის“. ასეთნი ბევრად უმჯობესია შინ იყვნენ და საკუთარი ხელებით შრომობდნენ, „რაც კეთილია“, რათა დააკმაყოფილონ თავიანთი ოჯახების საჭიროებანი და ჰქონდეთ რაიმე მისაცემი ძვირფასი აწმყო ჭეშმარიტების საქმის შესანარჩუნებლად.

„მე ვიხილე, რომ ზოგნი ცდებოდნენ, როდესაც ავადმყოფთა განკურნებისთვის ლოცულობდნენ ურწმუნოთა წინაშე. თუ ვინმე ჩვენს შორის ავად არის და ეკლესიის უზუცესებს მოუხმობს, რათა ილოცონ მასზე, იაკობის 5:14, 15-ის თანახმად, ჩვენ იესოს მაგალითს უნდა მივყვეთ. მან ურწმუნონი ოთახიდან გაიყვანა და შემდეგ განკურნა ავადმყოფი; ასევე ჩვენც უნდა ვეცადოთ, განვემიჯნოთ იმათ ურწმუნოებას, რომელთაც რწმენა არა აქვთ, როდესაც ჩვენს შორის ავადმყოფთათვის ვლოცულობთ.“

„მაშინ ჩემი ყურადღება კვლავ იმ დროისკენ იქნა მიპყრობილი, როდესაც იესომ თავისი მოწაფეები განცალკევებით წაიყვანა ზემო ოთახში, და პირველად დაბანა მათ ფეხები, შემდეგ კი მისცა მათ საჭმელად გატეხილი პური, რათა წარმოედგინა მისი გატეხილი სხეული, და ვაზის ნაყოფის წვენი, რათა წარმოედგინა მისი დაღვრილი სისხლი. მე ვიხილე, რომ ყოველი უნდა იქცეოდეს შეგნებულად და ამ საკითხებში იესოს მაგალითს მიჰყვებოდეს, და როდესაც ამ წეს-განგებებს აღასრულებს, შეძლებისდაგვარად განცალკევებული უნდა იყოს ურწმუნოთაგან.“

„შემდეგ მეჩვენა, რომ შვიდი უკანასკნელი წყლულება გადმოიღვრება მას შემდეგ, რაც იესო დატოვებს საწმიდარს. ანგელოზმა თქვა — ეს არის ღმერთისა და კრავის რისხვა, რომელიც იწვევს უკეთურთა დაღუპვას ანუ სიკვდილს. ღვთის ხმაზე წმიდანნი ძლიერნი და სამიშნი იქნებიან, როგორც დროშებით შემართული ლაშქარი; მაგრამ მაშინ ისინი არ აღასრულებენ დაწერილ სამსჯავროს. სამსჯავროს აღსრულება იქნება 1000 წლის დასასრულს.“

„მას შემდეგ, რაც წმიდანნი უკვდავებად გარდაიქმნებიან, ერთად აიტაცებიან, მიიღებენ თავიანთ ქნარებს, გვირგვინებს და სხვასაც, და შევლენ წმიდა ქალაქში, იესო და წმიდანნი დასხდებიან სამსჯავროდ. გაიხსნება წიგნები — სიცოცხლის წიგნი და სიკვდილის წიგნი; სიცოცხლის წიგნი შეიცავს წმიდანთა კეთილ საქმეებს, ხოლო სიკვდილის წიგნი შეიცავს უკეთურთა ბოროტ საქმეებს. ეს წიგნები შედარებულ იქნა სჯულის წიგნთან, ბიბლიასთან, და ამის მიხედვით იქნენ ისინი გასამართლებულნი. წმიდანნი, იესოსთან ერთსულოვნად, თავიანთ მსჯავრს წარმოსთქვამენ უკეთურ მკვდრებზე. აჰა, თქუენო! — თქვა ანგელოზმა, — წმიდანნი სხედან სამსჯავროზე, იესოსთან ერთსულოვნად, და თითოეულ უკეთურს მიუზღავენ ხორცში ჩადენილი საქმეების მიხედვით, და მათ სახელებთან აღირიცხება, რა უნდა მიიღონ განკითხვის აღსრულებისას. ეს, ვიხილე, იყო წმიდანთა საქმე იესოსთან ერთად წმიდა ქალაქში, ვიდრე იგი დედამიწაზე ჩამოვიდოდეს, ათასი წლის განმავლობაში. შემდეგ, ათასი წლის დასასრულს, იესო, ანგელოზები და ყველა წმიდანი მასთან ერთად ტოვებენ წმიდა ქალაქს, და ვიდრე

იგი მათთან ერთად დედამიწისკენ ეშვება, უკეთური მკვდრები აღდგებიან; და მაშინ სწორედ ის კაცნი, რომელთაც „განგმირეს იგი,“ აღდგომილნი, შორიდან იხილავენ მას მთელი მისი დიდებით, ანგელოზებითა და წმიდანებითურთ, და მის გამო მოთქმას დაიწყებენ. ისინი იხილავენ ლურსმნების კვალს მის ხელებსა და ფეხებზე, და იმ ადგილს, სადაც შუბი ჩასცეს მის ფერდში. ლურსმნების და შუბის კვალი მაშინ მისი დიდება იქნება. სწორედ ათასი წლის დასასრულს დგას იესო ზეთისხილის მთაზე, და მთა ორად გაიპოზა, და იქმნება ვრცელი ვაკე; ხოლო ისინი, ვინც იმ დროს გაიქცევიან, არიან უკეთურნი, რომელნიც ახლახან აღდგნენ. შემდეგ წმიდა ქალაქი ჩამოდის და დამკვიდრდება ვაკეზე.“

„შემდეგ სატანა აღდგომილ ბოროტებს თავისი სულით აღავსებს. იგი არწმუნებს მათ, რომ ქალაქში მყოფი ლაშქარი მცირერიცხოვანია, ხოლო მისი ლაშქარი მრავალრიცხოვანია, და რომ მათ შეუძლიათ წმიდათა ძლევა და ქალაქის დაპყრობა. სანამ სატანა თავის ლაშქარს კრებდა, წმიდანები ქალაქში იყვნენ და ჭვრეტდნენ ღვთის სამოთხის სილამაზესა და დიდებას. იესო მათ წინ უძღოდა და წინამძღოლობდა მათ. უეცრად მშვენიერი მაცხოვარი ჩვენი დასიდან გაქრა; მაგრამ მალე მოვისმინეთ მისი მშვენიერი ხმა, რომელიც ამბობდა: ‘მოდით, კურთხეულნი ჩემის მამისანი, დაიმკვიდრეთ თქვენთვის გამზადებული სასუფეველი ქვეყნის დასაბამიდან.’ ჩვენ იესოს ირგვლივ შევიკრიბეთ, და სწორედ მაშინ, როცა მან ქალაქის კარიბჭენი დახურა, წყევლა იქნა წარმოთქმული ბოროტთა მიმართ. კარიბჭენი დაიხშო. შემდეგ წმიდანებმა თავიანთი ფრთები გამოიყენეს და ქალაქის გაღავნის წვერზე ავიდნენ. იესოც მათთან იყო; მისი გვირგვინი ბრწყინვალედ და დიდებულად გამოიყურებოდა. ეს იყო გვირგვინი გვირგვინში, რაოდენობით შვიდი. წმიდანთა გვირგვინები უწმინდესი ოქროსი იყო, ვარსკვლავებით შემკული. მათი სახეები დიდებით ბრწყინავდა, რადგან ისინი იესოს აშკარა ხატებაში იყვნენ; და როდესაც ისინი აღიმართნენ და ყველანი ერთად ქალაქის მწვერვალისაკენ დაიძრნენ, მე ამ ხილვით აღტაცებული ვიყავი.“

„მაშინ უკეთურნი იხილეს, რა დაეკარგათ; და ცეცხლი ამოიბერა ღმერთისაგან მათზე და შთანთქა ისინი. ეს იყო სამსჯავროს აღსრულება. მაშინ უკეთურმა მიიღო იმის თანახმად, როგორც წმინდანებმა, იესოსთან ერთსულოვნებით, მათთვის მიუზღეს ათასი წლის განმავლობაში. იგივე ცეცხლმა ღმერთისაგან, რომელმაც უკეთურნი შთანთქა, მთელი დედამიწა განწმინდა. დალეწილი, დაკბილული მთები მხურვალე სიცხით დადნა, ასევე ატმოსფეროც, და მთელი ზეე შთანთქა. მაშინ ჩვენი სამკვიდრო გადაიშალა ჩვენს წინაშე, დიდებული და მშვენიერი, და ჩვენ დავიმკვიდრეთ მთელი განახლებული დედამიწა. ჩვენ ყველამ მაღალი ხმით შევლაღადეთ: დიდება, ალილუია.“

„ასევე ვიხილე, რომ მწყემსებმა უნდა ითათბირონ იმათთან, ვისდამიც აქვთ საფუძვლიანი ნდობა, მათთან, ვინც ყველა უწყებაში მონაწილეობდა და მტკიცედ დგას ყველა არსებულ ჭეშმარიტებაში, ვიდრე რაიმე ახალ მნიშვნელოვან საკითხს დაუჭერდნენ მხარს, რომელსაც, შესაძლოა, ეგონათ, რომ ბიბლია ამყარებს. მაშინ მწყემსები სრულ ერთობაში იქნებიან, და მწყემსთა ერთობა ეკლესიის მიერ იქნება შეგრძნებული. ვიხილე, რომ ასეთი გზა აღკვეთდა სამწუხარო დაყოფებს, და მაშინ აღარ იარსებებდა იმის საფრთხე, რომ ძვირფასი სამწყსო გაყოფილიყო და ცხვრები

გაფანტულიყვნენ მწყემსის გარეშე.

„23 სექტემბერს უფალმა მიჩვენა, რომ მან მეორედ გაიწოდა თავისი ხელი, რათა გამოეხსნა თავისი ერის ნაშთი, და რომ ამ შეკრების ჟამს ძალისხმევა უნდა გაორმაგდეს. გაფანტვის ჟამს ისრაელი განიგმირა და დაიგლიჯა; ხოლო ახლა, შეკრების ჟამს, ღმერთი განკურნავს და შეუხვევს თავის ერს. გაფანტვისას ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ მცდელობებს მხოლოდ მცირედი შედეგი ჰქონდა, მცირედს ან სულ არაფერს აღწევდა; მაგრამ შეკრების ჟამს, როცა ღმერთმა ხელი გაიწოდა თავისი ერის შესაკრებად, ჭეშმარიტების გასავრცელებლად გაწეულ ძალისხმევას ექნება მისთვის განზრახული შედეგი. ყოველნი უნდა იყვნენ ერთსულოვანნი და მოშურნენი ამ საქმეში. ვიხილე, რომ სირცხვილი იყო, თუ ვინმე გაფანტვის ჟამს მიუბრუნდებოდა მაგალითებისთვის, რათა ახლა, შეკრების ჟამს, მათით ვიხელმძღვანელოთ; ვინაიდან, თუ ღმერთი ახლა ჩვენთვის იმაზე მეტს არაფერს მოიმოქმედებს, ვიდრე მაშინ მოიმოქმედა, ისრაელი ვერასოდეს შეიკრიბება. ისევე აუცილებელია, რომ ჭეშმარიტება გამოქვეყნდეს გაზეთში, როგორც იქადაგოს.“

„უფალმა მაჩვენა, რომ 1843 წლის სექმა მისი ხელით იყო წარმართული და რომ მისი არც ერთი ნაწილი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ ციფრები ისეთი იყო, როგორსაც იგი ისურვებდა. რომ მისი ხელი ეფარა და მალავდა შეცდომას ზოგიერთ ციფრში, ისე რომ ვერავინ შეძლო მისი დანახვა, ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნა.

„შემდეგ დავინახე „მუდმივთან“ დაკავშირებით, რომ სიტყვა „მსხვერპლი“ ადამიანის სიბრძნით არის დამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა მისი სწორი გაგება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის ძახილი გააჟღერა. როდესაც ერთობა არსებობდა, 1844 წლამდე, თითქმის ყველა შეთანხმებული იყო „მუდმივის“ სწორ გაგებაზე; მაგრამ 1844 წლის შემდეგ, აღრეულობის დროს, მიღებულ იქნა სხვა შეხედულებები, და ამას მოჰყვა სიბნელე და აღრეულობა.“

„უფალმა მიჩვენა, რომ 1844 წლიდან დრო აღარ ყოფილა გამოცდა, და რომ დრო აღარასოდეს იქნება გამოცდა.“

„შემდეგ ჩემი ყურადღება მიექცა ზოგიერთთ, რომლებიც იმ დიდ ცდომილებაში არიან, თითქოს წმიდანებს ჯერ კიდევ უნდა წავიდნენ ძველ იერუსალიმში და ა.შ., უფლის მოსვლამდე. ასეთი შეხედულება მიმართულია იმისკენ, რომ გონება და ინტერესი ჩამოაშოროს ღვთის ახლანდელ საქმეს, მესამე ანგელოზის უწყების ქვეშ; რადგან თუ ჩვენ იერუსალიმში უნდა წავიდეთ, მაშინ ჩვენი გონება ბუნებრივად იქ იქნება მიპყრობილი, და ჩვენი სახსრები სხვა გამოყენებებს მოეკვეთება, რათა წმიდანები იერუსალიმში წაყვანილ იქნენ. მე ვიხილე, რომ მიზეზი, რის გამოც ისინი დატოვებულ იქნენ, რათა ამ დიდ ცდომილებაში შესულიყვნენ, ის არის, რომ მათ არ უღიარებიათ და არ დაუტევებიათ თავიანთი შეცდომები, რომლებშიც ისინი მრავალი წელია იმყოფებოდნენ.“ Review and Herald, November 1, 1850.

პასაჟი იწყება განცხადებით: „მსურს მოგცეთ მოკლე მონახაზი იმისა, რაც უფალმა ახლახან ხილვაში მაჩვენა.“ წარმოდგენილი იყო რამდენიმე საკითხი, და მან „მუდმიურის“ შესახებ მომართული აზრაცი მომდევნო აზრაცთან არ გააერთიანა. ეს

მოგვიანებით გააკეთეს რედაქტორებმა, რომლებმაც ეს პასაჟი განათავსეს Experience and Views-ში, ხოლო შემდგომში Early Writings-ში. Experience and Views-ში რედაქტორებმა გამოტოვეს პირველი რვა აბზაცი და გააერთიანეს აბზაცები, რომლებიც ეხებოდა იმას, რაც მას ეჩვენა „მუდმიურის“ შესახებ და დროის დანიშვნის შესახებ. Experience and Views გამოიცა 1851 წელს, ხოლო შემდეგ Early Writings გამოიცა 1882 წელს.

ადრეული ნაწერები არსებითად იმავე ოთხ აბზაცს წარმოადგენდა, რომლებიც გამოჩნდა Experience and Views-ში, თუმცა ერთი მნიშვნელოვანი გამონაკლისით. Experience and Views-ში ის ერთწინადადებიანი აბზაცი, რომელიც დროის დანიშვნას ეხებოდა, შეერთებული იყო წინა აბზაცთან, რომელიც „დღიურის“ საკითხს განიხილავდა. შემდეგ კი ჩართული იყო ის აბზაცი, რომელიც თავდაპირველად მოსდევდა დროის დანიშვნის შესახებ აბზაცს. ადრეულ ნაწერებში Experience and Views-ის სხვა მონაკვეთიდან აღებული აბზაცი მოთავსდა იმ აბზაცს შორის, რომელიც ახლა ერთდროულად ეხება როგორც „დღიურს“, ისე დროის დანიშვნას, და რომელსაც თავდაპირველად მოსდევდა აბზაცი, განმარტებით, თუ რატომ იყო მცდარი ძველ იერუსალიმში მომლოცველობათა აღსრულება.

პარაგრაფმა, რომელიც ამოღებულ იქნა „Experience and Views“-ის სხვა გვერდიდან და შემდეგ ჩასმულ იქნა „Early Writings“-ის შესაბამის მონაკვეთში, მხოლოდ უფრო მეტად გაამძაფრა დაბნეულობა „ყოველდღიურის“ შესახებ, რომელიც 1844 წლიდან იყო დაწყებული. ეს პარაგრაფი არ შედიოდა და უაითის თავდაპირველ თხრობაში მისი ხილვის შესახებ.

„უფალმა მიჩვენა, რომ მესამე ანგელოზის უწყება უნდა წავიდეს და გამოცხადდეს უფლის გაფანტულ შვილებს, და რომ იგი დროზე არ უნდა დამყარდეს; რადგან დრო აღარასოდეს იქნება კვლავ გამოცდა. მე ვიხილე, რომ ზოგიერთი ცრუ აღფრთოვანებაში შედიოდნენ, რომელიც დროზე ქადაგებისგან აღმოცენდებოდა; რომ მესამე ანგელოზის უწყება დროზე ძლიერია. მე ვიხილე, რომ ამ უწყებას შეუძლია იდგეს საკუთარ საფუძველზე და რომ მას გასამტკიცებლად დრო არ სჭირდება, და რომ იგი წავა ძლიერადმოხილი ძალით, შეასრულებს თავის საქმეს და სიმართლით შემოკლდება.“ Experience and Views, 48.

„Experience and Views“-ის ორმოცდამერვე გვერდის აბზაცი ჩასმულ იქნა „Early Writings“-ში იმ აბზაცის შემდეგ, რომელიც ორი განსხვავებული აბზაცის შეერთებით იყო შექმნილი, და ამან დროის დანიშვნას ისეთი განსაკუთრებული მნიშვნელობა მიანიჭა, რომელიც თავდაპირველ თხრობაში არ არსებობდა.

1931 წელს იერუსალიმის ხალხზე მმართველმა ხანდაზმულმა კაცებმა შეთხზეს ამბავი, რომლის თანახმადაც დანიელს 1910 წელს დაჰკითხა დამ უაითი, და მის მიერ წარმოდგენილ მოწმობაში იგი მოიხსენიებს 1843 წლის სქემას და ამბობს, რომ დამ უაითთან საუბრისას მან მიუთითა სქემაზე არსებულ არარსებულ საწმიდარზე. თითქოსდა მას თან ჰქონდა წიგნი Early Writings, და როდესაც იგი ეკითხებოდა მას, რას გულისხმობდა, მისი პასუხების საფუძველზე მხოლოდ იმ დასკვნამდე შეეძლო მისვლა, რომ Early Writings-ში არსებული მონაკვეთი, რომელიც ამტკიცებს „the

daily“-ის შესახებ პიონერულ შეხედულებას, სინამდვილეში დროის განსაზღვრის წინააღმდეგ მიმართული გაფრთხილება იყო. შეთხზული ინტერვიუდან ოცდაერთი წლის შემდეგ და იმ პირობა გარდაცვალებიდან თექვსმეტი წლის შემდეგ, რომლებიც თითქმის დაკითხულნი იყვნენ, დანიელსი ამ მოწმობას მესამე თაობის ისტორიაში ათავსებს.

ფ. ც. გილბერტი ებრაული ენის მცოდნე იყო და იგი „მუდმიურის“ სწორ შეხედულებას, როგორც წარმართობას, უბრალოდ იმიტომ კი არ უჭერდა მხარს, რომ ასე ამბობდნენ პიონერები და ელენ უაიტი. იგი ამ პოზიციას იცავდა იმ ებრაული ტექსტის გაგებაზე დაყრდნობით, რომელიც წინასწარმეტყველმა დანიელმა გამოიყენა. იმ პერიოდში იგი ადვენტიტთა შორის ებრაული ენის გამორჩეული მცოდნე იყო. როდესაც დანიელსისა და პრესკოტის მიერ წახალისებული „მუდმიურის“ შესახებ დავა სულ უფრო იზრდებოდა, გილბერტი იმ გამორჩეულ მცოდნეთა შორის იყო, რომლებიც პიონერთა პოზიციის დასაცავად იდგნენ. მას ელენ უაიტთან შეხვედრა ჰქონდა 1910 წლის 8 ივნისს, და მოგვიანებით მან ჩაწერა, რას განიხილავდნენ იგი და და უაიტი. დანიელსის მოწმობა სრულიად ეწინააღმდეგება ფ. ც. გილბერტისას.

ხელნაწერთა გამოცემების მეოცე ტომში, მეჩვიდმეტე გვერდიდან ოცდამეორე გვერდამდე, და უაიტი განიხილავს დანიელსისა და პრესკოტის პოზიციას „მუდმივის“ შესახებ. ის ფრაზები, რომლებსაც თქვენ პოულობთ ფ. ც. გილბერტის მოხსენებაში ელენ უაიტთან მისი საუბრის შესახებ, თითქმის იდენტურია იმისა, რაც თავად და უაიტმა განაცხადა ხელნაწერთა გამოცემებიდან მოცემულ ამ მონაკვეთში. ამატომ, მრავალი წლის განმავლობაში, ვიდრე ხელნაწერთა გამოცემები გამოქვეყნდებოდა და ხელმისაწვდომი გახდებოდა, არ არსებობდა რაიმე კონკრეტული შთაგონებული მოწმობა, რომელიც უარყოფდა ან ადასტურებდა დანიელსის მტკიცებას იმ საუბრის შინაარსის შესახებ, რომელიც მას, როგორც ამბობდა, და უაიტთან ჰქონდა. უფრო მნიშვნელოვანი კი ის არის, რომ არ არსებობდა შთაგონებული მოწმონება მისი მცდარი შეხედულებისა „მუდმივის“ შესახებ. და კიდევ უფრო მნიშვნელოვანი ის არის, რომ ახლა, როდესაც ხელნაწერთა გამოცემები ხელმისაწვდომია — მაინც არ არსებობს შთაგონებული მოწმონება მისი მცდარი შეხედულებისა „მუდმივის“ შესახებ!

და მაინც, დღეს ლაოდისკიური ადვენტიზმი ისწავლის, რომ და უაიტს არავითარი პოზიცია არ გააჩნია „მუდმივის“ შესახებ, გარდა იმისა, რომ ეს არ არის „საცდელი საკითხი“ და რომ ამ „საკითხზე უნდა ვდუმდეთ“. დღეს რაღაც ამობრუნებულია, და ის, რაც ამობრუნებულია, არის ის, რომ „მუდმივის“ ჭეშმარიტი პოზიცია ახლა ღვთის ხალხში უმცირესობის შეხედულებად იქცა. 1910 წელს უმცირესობის შეხედულება იყო კონრადის თვალსაზრისი, რომელსაც დანიელსი და პრესკოტი ავრცელებდნენ, ხოლო უმრავლესობის შეხედულება იყო პიონერთა პოზიცია.

ქვემოთ წარმოდგენილია ფ. ც. გილბერტის განცხადება მის დას უაიტთან შეხვედრასთან დაკავშირებით, რომელიც უნდა შეედაროს Manuscript Releases-ს, და რომელიც სრულად არის განთავსებული „დანიელის წიგნის“ ამ სერიის ოთხმოცდამეერთე სტატიაში.

„დანიელსი და პრესკოტი... არ აძლევდნენ საქმეში ჩართულ უზუცეს ძმებს არავითარ შესაძლებლობას, რაიმე ეთქვათ.... დანიელსი აქ იყო, რომ მე მენახა, და მე არ ვინახულებდი იგი.... არ მსურდა მასთან არაფერზე რაიმე მეთქვა. იმ

„ყოველდღიურის“ შესახებ, რომლის წამოწევისასაც ისინი ცდილობენ, მასში არაფერია.... როცა ვაშინგტონში ვიყავი, ჩანდა, თითქოს რაღაცას მათი გონება მთლიანად ჰქონდა მოქცეული, და მე ვერაფრით ვახერხებდი მათამდე შეღწევას. ჩვენ არაფერი უნდა გვქონდეს საერთო „ყოველდღიურის“ ამ საკითხთან... მე ვიცოდი, რომ ისინი ჩემი უწყების წინააღმდეგ იმუშავებდნენ, და მაშინ ხალხი იფიქრებდა, რომ ჩემს უწყებაში არაფერი იყო. მე მას მივწერე და ვუთხარი, რომ იგი ცხადყოფდა, რომ გენერალური კონფერენციის პრეზიდენტად გამოსადეგი არ იყო.... არ იყო ის კაცი, რომელმაც პრეზიდენტობა უნდა შეენარჩუნებინა.“

„თუ ეს „მუდმიურის“ შესახებ უწყება საცდელი უწყება იქნებოდა, უფალი ამას მაჩვენებდა. ამ ხალხს ამ საკითხში დასასრული დასაწყისიდან არ უჩანთ.... მე სრულიად ვამბობ უარს, ვიხილო რომელიმე მათგანი, ვინც ამ საქმეშია ჩაბმული.

„სინათლე, რომელიც ღმერთმა მომცა, ის არის, რომ ძმა დანიელსი პრეზიდენტობის თანამდებობაზე საკმარისად დიდხანს იდგა.... და მითხრეს, რომ ამ საკითხთან არც ერთზე მასთან აღარავითარი საუბარი არ მქონოდა. მე დანიელსს ამ საქმის შესახებ არ შევხვდებოდი და მასთან ერთ სიტყვასაც არ ვიტყოდი. ისინი მევედრებოდნენ, რომ მისთვის მიმეღო ინტერვიუ, მაგრამ მე არ დავთანხმდი.... მითხრეს, გამეფრთხილებინა ჩვენი ხალხი, რომ არაფერი ჰქონოდათ საერთო ამ საქმესთან, რომელსაც ისინი ასწავლიან.... უფალმა ამიკრძალა მისი მოსმენა. მე გამოვხატე ჩემი თავი ისე, რომ მასში ნდობის უმცირესი ნაწილაკიც კი არ მქონდა.... მთელი ეს საქმე, რასაც ისინი აკეთებენ, ეშმაკის ხრიკია.“ ფ. ც. გილბერტის მოხსენება ინტერვიუს შესახებ, რომელიც ელენ უაითმა მას 1910 წლის 8 ივნისს მისცა.

ამ საგანს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ის, ვინც ზედაპირს მიღმა ხედავს და ყველა ადამიანის გულს კითხულობს, ამბობს მათზე, რომელთაც დიდი ნათელი ჰქონდათ: „ისინი არ არიან შეჭირვებულნი და გაოცებულნი თავიანთი ზნეობრივი და სულიერი მდგომარეობის გამო.“ „ჰოი, მათ აირჩიეს თავიანთი საკუთარი გზები, და მათი სული ტკბება თავიანთი სისადაგლეებით. მეც ავირჩევ მათ სიცრუეთ, და მათ შიშებს მოვაწევ მათზე; რადგან როცა ვუხმე, არავინ მიპასუხა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმენდნენ; არამედ ბოროტებას სჩადიოდნენ ჩემს თვალწინ და ირჩევდნენ იმას, რაც მე არ მსიამოვნებდა.“ „ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცთომილებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე.“ რადგან „არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა გადარჩენილიყვნენ“, „არამედ უსამართლობით ტკბებოდნენ.“ ესაია 66:3, 4; 2 თესალონიკელთა 2:11, 10, 12.

„ზეციურმა მომღვარმა იკითხა: „რა უფრო ძლიერმა ცდუნებამ შეიძლება აცდუნოს გონება, ვიდრე იმ მოჩვენებამ, რომ შენ სწორ საფუძველზე აშენებ და რომ ღმერთი იღებს შენს საქმეებს, მაშინ როცა სინამდვილეში მრავალ საქმეს სოფლისეული პოლიტიკის მიხედვით წარმართავ და იეჰოვას წინაშე სცოდავ? ოჰ, ეს დიდი

მოტყუებაა, მომხიბლავი ცდუნება, რომელიც იპყრობს გონებებს, როცა ადამიანები, რომელთაც ოდესღაც ჭეშმარიტება იცოდნენ, ღვთისმოსაობის სახეს მის სულსა და ძალაში ერევან; როცა ჰგონიათ, რომ მდიდარნი არიან, გამდიდრებულნი არიან ქონებით და არაფერი აკლიათ, მაშინ როცა სინამდვილეში ყოველივეს მოკლებულნი არიან.“

„ღმერთი არ შეცვლილა თავისი ერთგული მსახურების მიმართ, რომლებიც თავიანთ სამოსელს შეუბილწავად ინახავენ. მაგრამ მრავალი ღაღადებს: „მშვიდობა და უსაფრთხოება“, მაშინ როცა უეცარი დაღუპვა მოიწევს მათზე. თუ არ იქნება საფუძვლიანი მონანიება, თუ ადამიანები აღსარებით არ დაიმდაბლებენ თავიანთ გულებს და არ მიიღებენ ჭეშმარიტებას ისე, როგორც იგი არის იესოში, ისინი ვერასოდეს შევლენ ცაში. როცა განწყვედა მოხდება ჩვენს რიგებში, ჩვენ მეტად აღარ დავისვენებთ უზრუნველად და აღარ ვიქადით, რომ მდიდარნი ვართ, გამდიდრებულნი ქონებით და არაფერი გვაკლია.“

„ვის შეუძლია ჭეშმარიტად თქვას: ‘ჩვენი ოქრო ცეცხლშია გამოცდილი; ჩვენი სამოსელი ქვეყნიერებისაგან შეუბილწავია?’ ვიხილე, რომ ჩვენი მოძღვარი მიუთითებდა ეგრეთ წოდებული სიმართლის სამოსელზე. როცა მან ისინი შემოაძრო, გამოაშკარავდა ქვემოთ დაფარული უწმინდურება. შემდეგ მან მითხრა: ‘ნუთუ ვერ ხედავ, როგორ ამაყად დაუფარავთ თავიანთი უწმინდურება და ხასიათის ხრწნილებას? „როგორ იქცა მეძავად ერთგული ქალაქი!“ მამის ჩემი სახლი სავაჭრო სახლად არის ქცეული, ადგილად, საიდანაც ღვთიური თანდასწრება და დიდება განშორებულა! ამის გამოა სისუსტე და ძალა აღარ არის.““

„თუ ეკლესია, რომელიც ახლა საკუთარი განდგომილებით იფუება, არ მოინანიებს და არ მოიქცევა, იგი შეჭამს თავისი საქმეების ნაყოფს, ვიდრე თავად არ შეიძულებს თავს. როცა იგი წინ აღუდგება ბოროტებას და აირჩევს კეთილს, როცა მთელი თავმდაბლობით ღმერთს დაუწყებს ძიებას და ქრისტეში თავის მაღალ მოწოდებას მიაღწევს, მარადიული ჭეშმარიტების საფუძველზე დამდგარი და რწმენით მისთვის განმზადებულ მიღწევებს ჩაჰიდებული, იგი განიკურნება. იგი გამოჩნდება თავისი ღმერთმონიჭებული უბრალოებითა და სიწმინდით, მიწიერი ჩახლართულობებისაგან განყოფილი, და გამოავლენს, რომ ჭეშმარიტებამ იგი ნამდვილად გაათავისუფლა. მაშინ მისი წევრები ჭეშმარიტად იქნებიან ღვთის რჩეულნი, მისი წარმომადგენლები.“ მოწმობანი, ტომი 8, 249, 250.